

LACKFI JÁNOS

Az iszonyat zsoltára

No jó, Uram, belátom,
hogy nem sok jogcímem van
a pampogásra,
minek rázza öklét a porszem,
ha nincs is ökle,
mi a бүdös bánatnak fogalmaz petíciókat
szép, kerek körmondatokban, több nyelven
a vízcsepp, mielőtt elillan a forró kövön,
minek ugat a füst, amikor nem kutya,
legfeljebb nagy, loncsos irhája van,
amelyet kedvére befalatoz a szél,
de azért lenne itt egy-két dolog.
Egy-két dolog akadna itt, Uram,
tudom, hogy nem szalaszt az eszed,
nincs miért kétszer mondani,
ismétlem, kétszer mondani mindent,
de hát ha már a zsoltárokban
ezredéve így szokás,
ismétlem, így szokás ezredéve,
akkor mit tegyünk, meg aztán szép is,
én szépséget találok benne,
a szószátyárság borzongó szépségét,
addig is telik az idő, mely a te mértéked
szerint véget sosem ér,
és ha rendelkezésünkre áll az öröklét,
miért ne ismételjünk meg egyszer-kétszer
ezt-azt, könnyebb is átrágni úgy
mindenfélét, értelmét kihüvelyezni,
nem véletlen, hogy a tenger is
pont ugyanúgy csap ki a partra,
s mégsincs két azonos hulláma,
hogy a felhők végtelen türelemmel
torlódnak-bodorodnak,
mégsincs két egyforma közöttük,
hogy a levelek a fán egyazon ritmusra
borzongnak, s mégsincs közöttük
akárcsak két tökéletes ikerlevél,

elég egy folt, egy pötty, egy cakk, egy ér,
egy kis színhiba, s máris mind egyéniség,
szóval az ismétlésben erő van,
erő lakozik az ismétlésben,
s a megértés kapujában elbotló,
tétova emberi értelem dadogása
is benne foglaltatik,
dadogása a gyarló emberi értelemnek.
És hát a köntörfalazás jót is tesz
annak, amit most mondani akarok,
legszívesebben halogatnám,
legszívesebben sosem szegezném
neked ezt a kérdést,
ezt a történetet,
de mégis kénytelen vagyok,
mert ember vagyok, parány az Isten
ujjahegyén, ujjenyomatának
barázdáiba tapadt parány.
Mondj valamit, Uram, ami feloldoz,
amitől nem hasad szét az agyam
túlérett görögdinnye gyanánt,
ha elgondolom
annak az asszonynak a tettét,
ki jó keresztény családba születvén
elfogadta Isten kezéből az édeset
s a keserűt is, mondják, sudár volt,
szőke, szép lány, ugyanolyan
felhőtlen lendülettel készülve
életre, családra, mint megannyi más,
Uram, miért épp ő lett az a sorban?
Nem mintha bármit is változtatna
a dolgok menetén,
ha más lett volna az, nem ő,
akkor most arról a másikról faggatnálak.
Sérült gyermeket hozott a világra,
magatehetetlen, állandó életveszélyben
forgó csecsemőt, kire nem lehetett
eleget figyelni, ki szüntelenül lebegett
a halál peremén, az aggodalom
és felelősség megőrijtette
az anyát, akinek férje, kislánya
végigasszisztálták az esetet,
iszonyú érzés, ha sosem tudhatod,

él-e, hal-e, aki testedből szakadt ki,
iszonyú érzés kialvatlanul,
az idegösszeroppanás szélén táncolva
fülelni lélegzetre, szívdobbanásra,
senki se hallja, senki sem érzékelheti
a kattantást az agyban, mikor a gyermekét
bármi áron menteni kész anya
átváltozik gyermekétől bármi módon
megszabadulni kész szenvedés-masszává,
egyetlen bugyborgó, eszelős kiáltássá,
mely néma ráadásul, nem látod határait.
Szeretném nem tudni, hogy locsolta
benzinnel be azt a kiságyat, szeretném
nem tudni, hogy lobbantotta be
gyufával, öngyújtóval,
milyen iszonyatos halálra szánta így
azt, aki testében lakott hónapokon át,
saját testét gyújtotta fel mondhatni,
lángoló, pokoli szülőcsatornává
alakult át, láng és füst között
halálra szülte magzatát,
hát létezik ilyen?
Mondd, Uram, hogy nem létezik,
mert tudom, hogy igen.
Hazudj valami megnyugtatót!
Halálra szülte magzatát,
s most börtönben ül,
vagy tudja bűnét vagy kitörölte
fejéből egyfajta amnézia,
családja vergődik az elviselhetetlen
teher présében, mely agyonnyomni
nem nyomja őket, de préseli
a végtelenségig.
Tegyük fel, értem, hogy Isten ott ég
együtt azzal a csöppséggel,
ott hamvad el és kiált szülője után,
hogy ott van minden szenvedővel
és minden szenvedésben,
de akkor is, mint mókus a mókuskerékben,
visszadob mindig a pörgés a kör elejére,
képtelen vagyok nem újrajátszani
ezt az egyszemélyes krematóriumot,
a szenesedő hús tábortűz-szaga

kiirthatatlanul körüleng.
Mondd, Uram,
biztos, hogy nem lehetett volna másképp,
hogy nem lehetne másképp,
biztos, hogy a másképp is ide vezet,
máglyarakáshoz, gázkamrához,
felkoncolt csecsemőkhöz?